

متن پرسش

با عرض سلام خدمت استاد بزرگوار: چند سال پیش در یکی از سخنرانی‌هایتان (در دبیرستان ادب) بحث کوتاهی درباره زبان و صوت و انتقال معنا ارائه کردید. درست در خاطر من نیست؛ ولی با پرس و جو به این مضمون رسیدم که آنچه باعث می‌شود دو نفر سخن یکدیگر را متوجه شوند، خود زبان نیست یا شاید خود صوت نیست، بلکه معنایی است که از آن منتقل می‌شود. در این حالت، اگر آن دو نفر زبان‌های مختلف هم داشته باشند و بتوانند به تعبیر یکی از دوستان، «ترجمه وجودی» کنند، معنا منتقل می‌شود؛ خواه یک نفر ایرانی باشد و دیگری چینی و هیچ‌کدام از زبان یکدیگر سردرنیاورند؛ اما می‌توانند به‌طور معنایی حرف یکدیگر را متوجه شوند. در این باره نیاز به مطالعات و فهم عمیق دارم و دقیقاً نمی‌دانم کجا باید دنبال آن بگردم. ممنون می‌شوم در کتب و جزوات خودتان یا هرآنچه منبع مناسبی است، مرا راهنمایی بفرمایید.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: موضوع گویش اصیل که بنیاد آن معناهایی است که در زبان به ظهور می‌آیند، امروزه فلسفه‌ی زبان نکته‌ی مهمی است. کتاب «زبان در تفکرهای دیگر» از خانم دکتر مرضیه پیراوی در این مورد مطالبی دارد. موفق باشید